

מיבמיה, לזה שנתן לה את הגט — **איתסרא** לחו לכולחו היבמים.

הבא נמי, מיאונה באחד היבמים, הרי הוא מנתקה ממנו כמו נתינת גט על ידו, ולכן **לא שנא**, אין המיאון שונה מגט, ומיאונה באחד אוסרה על כל האחים, כמו שגט מאחד — אוסרה על כולם.

ואילו **שמואל אמר**: **מיאנה** ביבם זה — מותרת ליבם זה, השני, היות **ולא דמיא** יבמה שמיאנה, ליבמה **בעלת הגט** —

לפי **שבעלת הגט** — היבם הוא **דקא עביד** בה מעשה גירושין, כשנתן לה את הגט.

ואילו **הבא**, במיאון — היא זאת **שקעבדא** ביה מעשה, בכך **דאמרה**: **לא רעינא בך ולא צבינא בך!** איני רוצה בך, ואיני חפצה בך.

ולשון זה משמעותו היא: רק **בך**, היבם הזה — הוא **דלא רעינא**. אותך איני רוצה.

הא **בחהבך** — **רעינא**, חפצה אני!

וכיון שרק בו מיאנה, הרי היא אסורה רק בו.

אבל גט שנותן לה אחד האחים, פוסל אותה מדרבנן על כל האחים.

כי גט של אחד האחים, פוגע בזיקתה מדרבנן, כמו שחליצה של אחד האחים, מפקיעה מן התורה את הזיקה מכל האחים.

ואילו **רב אסי**, חולק בין על רב ובין על שמואל, ואמר:

מיאנה בזה — מותרת אפילו לו, לממאן עצמו.

ודנה הגמרא בדברי רב אסי:

לימא, האם רב אסי — **כרבי אושעיא סבירא ליה**, דאמר אינה ממאנת לזיקתו, ולכן היא מותרת אפילו ליבם שמיאנה בו.

ודוחה הגמרא: לעולם במקום שיש רק חד יבם, **הכי נמי** גם לפי רב אסי אפשר **דמציא** עקרא את הזיקה במיאונה ביבם, כיון שכל הזיקה היא רק ליבם היחיד.

ואילו **הבא**, מה שאמר רב אסי, מיאנה בזה מותרת אפילו לו עצמו — **בשני יבמין** עסקינן.

והסיבה שלא מועיל מיאונה, היא משום **דאין מיאון לחצי זיקה**.

ויבמה זאת, שמיאנה רק ביבם אחד, הרי היא ממאנת לחצי זיקה, ואין אפשרות להפקיע מחצית הזיקה, דהיינו, מיבם אחד מתוך שניים.

כי אתא רבין אמר בשם רבי יוחנן: **מיאנה בזה** — מותרת לאחין.

ולא הודו לו לרבי יוחנן.

ומבאר הגמרא:

מאן, מיהו זה ש"לא הודו לו"?

אמר אביי: רב, הוא החולק על רבי יוחנן, ולא הודה לדבריו.

וכמו ששנינו לעיל, שאמר רב: מיאנה בזה — אסורה לזה.

רבא אמר: רבי אושעיא הוא החולק על רבי יוחנן, וכמו ששנינו לעיל, שאמר רבי אושעיא: ממאנת למאמרו, ואינה ממאנת לזיקתו.⁽²⁾

2. ומבאר רש"י שסובר רבא, כי מדברי רבי יוחנן, האומר מיאנה בזה מותרת לאחין, משמע